

Първомъ да се молимъ!

Веднажъ въ Атлантическия океанъ пътувалъ голѣмъ търговски параходъ. Той билъ твърде далечъ отъ американския брѣгъ, когато въ океана се появила страшна буря, която продължила цѣли петъ де-нонощия. Параходътъ се намиралъ въ опасностъ. Моряцитѣ очаквали само смъртта.

И когато ураганътъ най-яростно лудѣлъ и като футболна топка подхвърлялъ парахода, вжжето на главната мачта се скжсало. Повредата трѣбвало да бжде поправена веднага. Обаче, при тая страховита буря, било почти невъзможно нѣкой да се изкачи на мачтата, безъ да изложи своя животъ на явна смъртъ. Но въпрѣки това капитанътъ заповѣдалъ строго на единъ морякъ да се изкачи. Този морякъ

билъ младо, нѣжно, едва 13 годишно момче, едничко дете на бедна вдовица, която се при-нудила да го изпрати въ широкия свѣтъ, защото сама тя едвамъ могла да се изхранва.

Младежътъ, като чулъ заповѣдта на капитана, свалилъ шапката си и погледналъ къмъ върха на мачтата. Погледналъ той и пѣнеститѣ се вълни, които като съ камшици удряли парахода и протѣгали къмъ него своитѣ мокри ржце. Най-после погледналъ и капитана. Помълчалъ една минута и казалъ: „Идвамъ веднага, господинъ капитане!“ Затекалъ се бързо къмъ своята каюта. Следъ 5 минути се върналъ и твърдо и решително се пока-терилъ по вжжената стълба.

Човѣкътъ, който съобщава тази случка, стоялъ подъ мач-